

Μήνας Ίούνιος 2018.

Κυριακή 3 Ίουνίου 2018

Κυριακή τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ματθ. 10, 32 – 33, 37 – 38 καί 19, 27 – 30.

«καί πᾶς ὃς ἀφήκεν οἰκίας ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφάς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροῦς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήφεται καί ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει». (Ματθ. 19, 29).

Δύσκολοι οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ σήμερα! Ἀπό τούς πιό δύσκολους πού ἔχουμε ἀκούσει ἀπό τό Θεανθρώπινο στόμα Του καί ἀπό τά Θεοκίνητα χεῖλη Του. Δύσκολοι καί ὡς πρὸς τήν ἐρμηνεία τους καί ὡς πρὸς τήν ἐφαρμογή τους.

Εἶναι δυνατόν ὁ Λυτρωτής καί Θεός τῆς ἀγάπης νά μᾶς ζητάει νά ἐγκαταλείψουμε τούς ἀδελφούς μας, τούς γονεῖς μας, τούς συζύγους μας καί τά παιδιά μας; Πῶς εἶναι δυνατόν Αὐτός πού κήρυξε καί μέ τή θυσία Του θεσμοθέτησε τήν ἀγάπη νά μᾶς ζητάει νά μὴν ἀγαποῦμε τά πιό οἰκεῖα μας πρόσωπα, τούς συγγενεῖς μας; Δύσκολη λοιπόν ἡ ἐρμηνεία τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ.

Άλλά πιά δύσκολη ακόμη εἶναι ἡ ἐφαρμογή τους. Εἶναι πολύ δύσκολο, γιά νά μήν ποῦμε ἐντελῶς ἀδύνατον, νά διαγράψουμε ἀπό τήν καρδιά μας καί νά ἐγκαταλείψουμε ὅλα ἐκεῖνα τά πρόσωπα μέ τά ὁποῖα μᾶς συνδέει ὄχι ἀπλῶς ἕνας φιλικός δεσμός ἀλλά αὐτό τό ἴδιο τό φυσικό συγγενικό φίλτρο τοῦ αἵματος!

Ἄν ἐξετάσουμε προσεκτικά τά λόγια Του, θά δοῦμε ὅτι ὁ Χριστός δέν μᾶς λέγει νά μήν ἀγαπᾶμε τά οἰκεῖα μας πρόσωπα οὔτε μᾶς λέγει νά τά ἐγκαταλείψουμε, μέ τήν ἔννοια τῆς ἀστόργου συμπεριφορᾶς καί τῆς λησμοσύνης. Μέ τά λόγια Του ὁ Κύριος μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο γιά τήν πνευματική μας πρόοδο καί προκοπή νά βάζουμε ὀρισμένες προτεραιότητες, ἀκόμη καί σ' αὐτά τά αἰσθήματα τῆς καρδιᾶς μας. Νά μή χρησιμοποιοῦμε τά φυσικά συγγενικά μας πρόσωπα ὡς ὀμπρέλα πού θά μᾶς σκιάζει ἀπό τό ἄπλετο καί καθάριο φῶς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Νά μήν περιχαρακωνόμαστε πίσω ἀπό τούς συγγενικούς μας δεσμούς οὔτε πίσω ἀπό τήν ἐφήμερη ἀσφάλεια πού αὐτοί μᾶς προσφέρουν. Νά μή νιώθουμε δυνατοί καί γεμάτοι ἀπό αὐτά πού ἔχουμε καί κατέχουμε. Πρῶτον, διότι ὅ,τι ἔχουμε δέν μᾶς ἀνήκει, δεύτερον, διότι αὐτά πού ἔχουμε θά τά ἔχουμε γιά λίγο καί δέν γνωρίζουμε

πόσο μικρό μπορεί νά είναι αυτό τό λίγο καί τρίτον, διότι τά πάντα είναι δώρα τῆς ἄπειρης καί ἀπροσμέτρητης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Νά βάζουμε, λοιπόν, ὀρισμένες προτεραιότητες στήν καρδιά μας. Ἡ πρώτη καί βασικότερη προτεραιότητα ἄς είναι ἡ κατάκτηση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στήν καρδιά μας θά κατέχει πρωτεύουσα καί μοναδική θέση. Ὅλες οἱ ὑπόλοιπες ἀγάπες σέ συγγενεῖς, σέ φίλους, στά ὑπάρχοντα, στόν ἑαυτό μας θά ἔπονται. Θά τήν ἀκολουθοῦν, γιά νά τήν ἐπιβεβαιώσουν καί ὄχι γιά νά τήν ἀντικαταστήσουν.

Λέγεται ὅτι ὁ Θεός είναι «ζηλότυπος» στήν ἀγάπη Του. Ὅταν αὐτός γεμίζει τήν καρδιά μας μέ τήν παρουσία Του, δέν ἀφήνει οὔτε θέλει νά προηγοῦνται ἄλλες ἀγάπες. Σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἔχουν γεμίσει ἀπό πολλές ἄλλες ἀγάπες ἢ μᾶλλον προσπαθοῦν νά γεμίσουν ἀπ' αὐτές. Νιώθουν ὅμως τήν καρδιά τους ἄδεια. Ἡ ἀθάνατη ψυχή μας δέν μπορεί νά γεμίσει ἀπό τά ἐφήμερα καί τά πρόσκαιρα. Οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, ἡ δόξα, τό χρήμα, ἡ τεχνολογία, ἀκόμη κι ἂν τά ἔχουμε ὅλα μαζί, πράγμα πολύ δύσκολο, θά ἀφήσουν κάποια κενά μέσα μας, γιατί ὅλ' αὐτά είναι χῶμα καί ὕλη, ἐνῶ ἡ ψυχή μας είναι πνεῦμα καί οὐρανός.

Ὁ οὐρανός γεμίζει μόνον ἀπό τόν ἥλιο. Ὁ οὐρανός φωτίζεται μόνον ἀπό τόν ἥλιο. Ὅταν βγαίνει ὁ ἥλιος, ὅλα τὰ ὑπόλοιπα οὐράνια σώματα ἐξαφανίζονται καί χάνονται ἀπό τή λάμψη του. Μπορεῖ νά συνεχίζουσιν νά ὑπάρχουσιν. Ἡ λάμψη τοῦ ἥλιου, ὅμως, μπαίνει πρῖν ἀπό αὐτά καί τὰ καλύπτει. Ὁ ἥλιος τῆς ψυχῆς μας εἶναι ὁ Χριστός. Εἶναι εἰρωνεία καί μεγάλη ἀπερισκεψία νά προσπαθοῦμε νά φωτιστοῦμε ἀπό τό χλωμό φῶς τῆς Σελήνης τῶν ὑλικῶν δεδομένων, ὅταν στή διάθεσή μας μπορούμε νά ἔχουμε τόν Ἡλιο τοῦ αἰωνίου καί ἀπείρου Θεοῦ!

Ἀπό τή μιά μεριά ἔχουμε τή γῆ κι ἀπό τήν ἄλλη τόν οὐρανό. Ὁ ἥλιος στόν πνευματικό οὐρανό τῆς ψυχῆς μας ἀνατέλλει κάθε φορά στή Θεία Λειτουργία. Ὅταν τό Ἁγιοπότηρο βγαίνει στήν Ὠραία Πύλη καί καλοῦνται οἱ πιστοί νά κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, τότε ἀκριβῶς προβάλλει μπροστά μας ὁ ἥλιος τῆς Θεότητος. Κι αὐτό τό ἀντιλαμβάνονται μόνον ὅσοι ἔχουν ἀπελευθερωθεῖ ἐντελῶς ἀπό τὰ γήινα δεσμά.

Ὁ κορυφαῖος ἀλεξανδρινός μας ποιητής, ὁ Καβάφης, γράφει κάπου ὅτι γιά τόν καθένα ἔρχεται κάποτε ἡ στιγμή νά πεῖ τό μεγάλο ναί ἢ τό μεγάλο ὄχι. Ἄν ποῦμε τό μεγάλο ναί στό Θεό καί τό μεγάλο ὄχι στά δεδομένα

τοῦ κόσμου (συγγενεῖς, ἀγαθά, κ.λ.π.), τότε νά εἶμαστε σίγουροι πώς καί τά δύο θά τά κερδίσουμε. Ὁ Θεός ὅτιδήποτε ἐγκαταλείψαμε ἠθελημένα γιά τήν ἀγάπη Του θά μᾶς τό ἀνταποδώσει ἑκατονταπλασίονα, σύμφωνα μέ τό ἀψευδές στόμα τοῦ Χριστοῦ μας, καί παράλληλα θά μᾶς κάνει νά κληρονομήσουμε «ζωήν αἰώνιον».

Αὕτη τήν ἐπιλογή ἔκαναν τά ἑκατομμύρια τῶν ἁγίων πού τιμᾶμε σήμερα. Διότι ἡ ἀγιότητα δέν εἶναι μιά στατική κατάσταση. Εἶναι μιά δυναμική πορεία μέ ἀφετηρία αὕτη τήν πρώτη ἐπιλογή πού κάνει ὁ κάθε ἄνθρωπος. Σκοπός τῆς ζωῆς μας δέν εἶναι νά γίνουμε ἅγιοι, διότι εἶμαστε ἤδη ἅγιοι διά τοῦ βαπτίσματος. Σκοπός τῆς ζωῆς μας εἶναι νά παραμείνουμε ἅγιοι γιά πάντα. Τίποτε νά μή μᾶς ἀποπροσανατολίσει ἀπ' αὐτό. Οὔτε οἱ στενότεροι συγγενεῖς μας, οὔτε τά ὑπάρχοντά μας, οὔτε ὁ κόσμος. Νά παραμένουμε ἅγιοι γιά πάντα, δοκιμάζοντας τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, δοκιμάζοντας τά ἀμέτρητα, ὑπέροχα δῶρα Του, τά ἐπίγεια καί τά οὐράνια. Ἀμήν.